



ရွှန်းရတနာ

ချောင်းသာ ဖူးစာ

၂၀၀၆

ချောင်းသာဖူးစာ

ယောက်ျားလေးအဆောင်

မနက်လေးနာရီ။

တစ်ဆောင်လုံး အားရပါးရ အိပ်မောကျနေသည်။

ဟောက်သံ၊ အံကြိတ်သံ တကျစ်ကျစ်၊ ဟိုဘက် ဒီဘက်လှည့်သံ တဒုန်းဒုန်း၊ ဇောက်ထိုးပြောင်းပြန် အိပ်တဲ့သူက အိပ်နဲ့ ယောက်ျားလေးအဆောင် ပီသနေကြသည်။

ဒါပေမယ့်.....

အိပ်မောကျနေသူတွေကြားမှာ ငြိမ်သက်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသူ တစ်ယောက် ရှိသည်။

သူကတော့ မရှိခဏလို့ နာမည်ပြောင် ရထားတဲ့ ချစ်မိုးအောင်။

ချစ်မိုးအောင် တစ်ယောက် မရှိခဏဆိုသော သူ့ဘွဲ့ ထူးနှင့် ညီမျှစွာ ငပိကြော်လို့ သူတို့ဘွဲ့ထူးတပ်ထားတဲ့ ပီတိကျော် မနေ့ကမှ ဝယ်လာတဲ့ ပုဆိုးအသစ်ကို ခိုးဝတ်ဖို့ ချောင်းနေတာပါ။

ဒီမနက် ကောင်မလေးနဲ့ ဘုရားသွားဖို့ ချိန်းထား၏ ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပုဆိုးတစ်ထည်မှ မီးပူတိုက်ပြီးသားမရှိ။ မီးပူတိုက်ပြီးသား မပြောနဲ့ လျှော်ပြီးသားတောင် ရှိရဲ့လားမသိ။ ဘောင်းဘီနဲ့ သွားလို့တော့ရသည်။ ဒါပေမယ့်

ကောင်မလေးအမှတ် လျှော့မှာစိုးလို့ ပုဆိုးပဲ ဝတ်ချင်တာ။

ငဝိကြော် တစ်ကောင် ဒီနေ့ အလှူသွားစရာရှိလို့ မနေ့ကမှ ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည် ဝယ်လာ၏။ သူက အဲဒီ ပုဆိုးကို ခဏယူဝတ်ဖို့ ချောင်းနေတာမို့ အိပ်မပျော်။ ငဝိကြော်ကလည်း သူ့ပိုဆိုးကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ခုပြီး အိပ်တာမို့ ယူရ ခက်နေသည်။

ငဝိကြော်တစ်ယောက်ကတော့ ပုဆိုးကို ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိပြီး အားရပါးရ အိပ်လိုက်လို့။

အကုန်အိပ်ပျော်နေတာ သေချာမှ မရှိခဏ အသာလေး ထလိုက်သည်။

ငဝိကြော် ခေါင်းအုံးက နေရာရွှေ့ပြီး ပုဆိုးလေးကပြုတစ် ပြုတစ် ပေါ်နေသည်။

ပုဆိုးအစွန်းကနေ အသာလေး ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ငဝိကြော် နည်းနည်းလှုပ်သွားသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

ခဏနေတော့ ထပ်ဆွဲကြည့်သည်။ ပုဆိုးအသစ်။ ပလက်စတစ်အိတ်ထဲကတောင် မထုတ်သေးသဖြင့် ပလက်စတစ်အိတ်က အသံမြည်သွားသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပုဆိုးကို ရသွားပြီ။ ခြေဖော့နင်းကာ ရေချိုးခန်းဘက်လစ်။ အဝတ်အစား ကော့နေအောင်လဲပြီး အဆောင်အပြင်ကို ထွက်ပါပြီ။

ငဝိကြော်ကတော့ အိပ်မက်တွေ မက်လို့ကောင်းနေမှာပေါ့။ ဟီး ဟီး။

ဦးဂျမ်းပိုးတွဲလေးက အသစ်နဲ့လေးကို မွှေးလို့။

မရှိခဏဘွဲ့ကို ပေးထားတဲ့ကောင်တွေ ခံပေါ့။ သူ့ကိုများ မရှိခဏဘွဲ့။ သူကလည်း သူ။ သူ့ဘာသာ ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်ဘဲ သူများပစ္စည်းတွေပဲ ကပ်သုံးပြီး

ကုန်းဆင်းနေတာ။

ဒါပေမယ့် သူက ကပ်စေးနဲ့တာတော့မဟုတ်။ အလွယ်သုံးတာ။

ခုလိုပေါ့။ သူ့ပုဆိုးတွေ မလျှော်ရသေးလို့ သူများပုဆိုးကို ခိုးဝတ်လာတာ။ သူ့ဘာသာ
ဈေးဝယ်ရမှာလောက်၊ ပျင်းတာလည်း မရှိ။ ရှေ့ပင် ပတ်တတ်တဲ့
ယောက်ျားတွေဆိုရင်လည်းသူ အံ့ဩသည်။

ဈေးဝယ်ရမှာ စိတ်မရှည်တော့ သူများပစ္စည်းအလွယ်ဆွဲသုံးတာပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိရင်လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပေးသုံးသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို မရှိခဏဘွဲ့ပေးကာ ခွင့်လွှတ်ထားကြတာပါ။ ပြီးတော့

သူတို့အဆောင်မှာ အကုန်လုံးလိုလို နာမည်ပြောင် ရှိကြသည်။

နဖူးပြောင်လို့ ပြောင်ကြီး။ ဖင်ကောက်။ ဗိုက်ပူ။ ချက်စူ။ ညဘက်အိပ်ရင်

အံတကျစ်ကျစ် ကြိတ်တဲ့သူကို အံ့ကြိတ်မောင်။ ဟောက်တဲ့သူကို ဟောက်ကြီး။

ကြွေးထူ။ သူ့နာမည်ကျတော့ မရှိခဏ။ ရှိသေးတယ်။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့

ပိုက်ဆံကို မီးပူတိုက်သုံးတဲ့ ကော်တရာ။

သူ ဟိုတွေး ဒီတွေး လျှောက်လာရင်းနဲ့ လမ်းထပ်ရောက်တော့

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျဆိမ့်လေး ဝင်ဆွဲလိုက်သေး။ ပြီးမှ ကောင်မလေးနဲ့

ချိန်ထားတဲ့ ဘုရားကိုသွားမည်။

ငပိကြော် နိုးလို့ သူ့ပုဆိုး မတွေ့ရင် ဘယ်လောက်ပေါက်ကွဲလိုက်မလဲ

မသိ။ မရှိခဏက အဲလိုပဲ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။

ကောင်မလေးနဲ့ အခြေအနေပေးရင် ပေးသလို တစ်နေကုန်

လည်ပစ်လိုက်ဦးမည် ခိ ခိ။

ရေမချိုးဘဲ ဟောက်ကြီးရဲ့ ရေမွှေးပုလင်းကို တရွမ်းရွမ်း စွတ်လာတာ

တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးကြိုင်လို့။ ခေါင်းလိမ်းဆီ ကလည်း တွေ့တဲ့ဘူး

ကောက်လိမ်းလာတာ။ ဘယ်သူ့ဟာလဲတောင်၊ မသိ။

နေခြည်ပျိုးစ မနက်ခင်းကလေးက မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့စွာ
သာယာလှပါတိ။

အချစ်နဲ့ တွေ့ရမှာဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင် သာယာသည်။

ဣစီ ငှားစီးလိုက်သည်။ လဆန်းရက် ဆိုတော့
အိတ်ဖောင်းနေသေးသည်။

လေလေးတချွန်ချွန်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရတာ ထက်
ငဝ်ကြော်ကို ကျော်လာရ၍ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်နေတာပါ။ ခွီ ခွီ ခွီ။

* *

ပီတိကျော်တစ်ယောက် အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ မသိစိတ်က အလိုလို
နိုးဆော်ကာ ခေါင်းအုံး အောက်ကို လက်နှိုက်စမ်းလိုက်သည်။ သွားပြီ။ သူ့ပုဆိုးလေး
မရှိတော့။ သေချာသည်။ ဘေးဘီကို ရှာစရာမလိုတော့။

“မရှိခဏ...ဟိတ်ကောင်...မရှိခဏ”

“ရှာမနေနဲ့ ငါတို့ နိုးတည်းက မတွေ့ဘူး”

“တောက်...ငှါပုဆိုး ပါသွားပြီကွာ”

“ခဲလိုက်ရပြန်ပြီလား။ မင်းကလည်း အမှတ်ကိုမရှိဘူး။

သူ့ခိုးရွှေရ တပြပြ။ ဝယ်လာပြီး သူမြင်အောင် ထားမှတော့”

“ဪ...ဖွက်ထားရင်တောင် ရအောင်ယူမယ့်ကောင်။

ခေါင်းအုံးအောက် ထားခဲ့တာတောင် ပါသွားသေးတယ်ကွာ။

လာပစေဦး”

“ခွီး...ခွီး”

“မရယ်နဲ့ကွာ။ ငါ အလှူသွားစရာရှိလို့ ဝယ်ထားတာ။

ပြန်လာလို့ကတော့ အကျွေးပဲ”

“ကဲပါကွာ၊ ငါ့ပုဆိုးတွေ လျှော်ထားပါတယ်။ ကုလားမက

မီးပူတိုက်ပေးထားတာ။ ယူဝတ်သွား”

“နေပစေတော့အလှူလည်း မသွားဘူး။ သင်းကို ထိုင်စောင့်ဦးမယ်”

“စောင့်...စောင့် အကြောင်းမသိတာ ကျနေတာပဲ။ မင်းပုဆိုး

ယူဝတ်သွားပြီ ဆိုတည်းက သေချာနေပြီ၊ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားတာနေမှာ။

မိုးချုပ်လို့ ပြန်လာရင်တောင် ကံကောင်းတယ် မှတ်”

ငပိကြော် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ ငပိကြော်က

အသန့်ကြိုက်ပါ။

သူက သူများအဝတ်အစားကို ဘယ်တော့မှ ယူမဝတ်တတ်ပေမယ့် သူ့

အဝတ်အစား ဆိုရင်တော့ ကြိုရာလူက ဝင်သမတော့တာပဲ။

အားလုံးထဲမှာ သူက ငွေကြေးလည်း အပြေလည်ဆုံးပါ။ သူက

အိုင်တီပညာရှင်ဆိုတော့ အလုပ်ကောင်းသည်။ ဒါပမဲ့ တစ်ယောက်တည်း

တိုက်ခန်းငှားနေရမှာ နှမြော၍ အဆောင် လာနေတာပါ။

သူတို့အဆောင်က အဆောင်သာဆိုတယ်။ ကွန်ဒို အခန်းတစ်ခုကို

အဆောင်သဘော ငှားထားတာပါ။ facility လည်း အပြည့်အစုံ ရှိတာမို့

အဆောင်လခလည်း ဈေးနည်းနည်းကြီးသည်။ ဒါပေမယ့် လူတော့သန့်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူက ဒီအဆောင်မှာ လာငှားနေတာပါ။

လူ့ဘယ်လောက်ပဲသန့်သန့်။ ယောက်ျားလေးအဆောင်ဆိုတော့ ဗရုတ်ကျသည်။
ဒါပေမယ့် သူတို့တွေက မိန်းကလေးတွေလိုတော့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာမျိုးမရှိပါ။
စိတ်ကောက်တတ်ရင်လည်း ယောက်ျားလေးဆောင်နဲ့ မကိုက်ပါ။

အခုလုံးထွေးသတ်ပုတ် အခု ပြန်တည့်တတ်မှသာ အဆောင်နေလို့
ရမှာပါ။ ခုပဲကြည့် တံဆိပ်တောင် မခွာရသေးတဲ့ ပုဆိုးအသစ်စက်စက်ကလေး
ပါသွားပြီ။

ဒါပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ရပါသည်။ တကယ်တော့ မရှိခဏမှာ
ဝတ်စရာမရှိတာ မဟုတ်။ သင်း မလျှော်ရသေးတာပဲ ဖြစ်မှာ။

သူတို့ အဆောင်မှာ အချဉ် တစ်ကောင်မှ မပါပါ။
ကျောင်းသားလည်းမပါ။ အားလုံး အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့။ လဆန်းရက်ဆို
စိုပြည်သလောက် လကုန်ရက်ဆို ညံ့တဲ့ကောင် ငတ်ပေတော့ပဲ။

လဆန်းရက်ဆို ပိုက်ဆံနဲ့ ရိုက်တဲ့ ဖဲဝိုင်းရှိပြီး လကုန်ရက်ဆို အကြွေးနဲ့
ရိုက်တဲ့ ဖဲဝိုင်းပေါ့။

လဆန်းရက်ဆို ကြိုက်တတ်သူတွေက အကောင်းစား
အရက်ပုလင်းတွေနဲ့ပေါ့။ လကုန်ရက်လား ရေသန့်ဘူးတောင် ရေဖြည့်သောက်ရတာ
လေ။

အဆောင်သားဘဝဆိုတာ အဲဒီ လိုလေးတွေ ပျော်စရာကောင်းတာလေ။

* *

ပီတိကျော် ခေါ် ငပိကြော်က အိုင်တီပညာရှင်။

ချစ်မိုးအောင် ခေါ် မရှိခဏက ဒီဇိုင်းပညာရှင်။

နန္ဒ ခေါ် ဟောက်ကြီးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာ။

ကိုကိုတင် ခေါ် ပြောင်ကြီးက အိမ်ခြံမြေနဲ့ ကားပွဲစား။

နေထွန်းကျော် ခေါ် ဦးကပ်စေးကတော့ Hair Stylist ။

အားလုံးက ဝင်ငွေမသေးကြသူများသာ။ ဒါပေမယ့် ထိုအထဲမှာ

ဦးကပ်စေး ခေါ် ကော်တရာကတော့ တော်တော်ကို ကပ်စေးနဲ့ ကော်ကျလွန်ကာ ပိုက်ဆံကို မီးပူတိုက်သုံးပြီး တစ်ပြားကို နှစ်ပြားခွာချင်သူပါ။ ဒါပေမယ့် သူများဆီက ကပ်တီးမူးလဲတော့ မလုပ်၍ သူ ကပ်စေးနဲ့တာက စည်းကမ်းရှိသည်ဟုတော့ ပြော၍ ရသည်။

သူများဆီကလည်း မနိုက်၊ သူ့ဆီကလည်း မထွက်ဘဲ ပိုက်ဆံကို ချွေတာခြစ်ကုပ်ပြီး စုတတ်သူပါ။ သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆိုင်မှာဆို နီးစပ်ရာတွေကို ပိုက်ဆံကို အတိုးနဲ့ချေးပြီး ချစ်တီး ကျသေးသတဲ့။

အဆောင်မှာတော့ ချေးလို့မရ။ သူတို့ကို မယုံလို့နေမှာပေါ့။

အရက်မသောက်၊ ဖဲလည်းမရိုက်၊ ရည်းစားလည်း ရှိပုံမရ။

ဗြူတီပါလာမှာ လုပ်ပေမယ့်လည်း အခြောက်ပုံမပေါက်။ ကျားကျားလျားလျားကြီးပါ။

ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ စည်းလုံးသလောက် ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာ နေထွန်းကျော် ကတော့ သူ့ဘာသာသူ အမြဲသီးသန့် နေလေ့ရှိသည်။

ကျန်တဲ့လူတွေ သာက်လည်း သူမပါ။ ကျန်တဲ့ သူတွေ ဖဲရိုက်လည်း သူ မပါ။

အားလုံးက နယ်ကမိဘတွေကို ပိုက်ဆံပြန်ပို့ရတဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နေထွန်းကျော် ကပ်စေးနဲ့တာကတော့ လွန်၏ ။

သူများတွေ လကုန်ရက် အဆောင်မကပ်ဘဲ KTV တက်နေလည်း သူ

မပါ။ အဆောင်ကို ပြန်မအိပ်တဲ့ညကို မရှိ။ မိန်းကလေးတွေတောင် သူ့လောက် စည်းကမ်းရှိမည်မထင်။

ရုပ်က အညာသားရုပ်။ အညာက လာတာပဲလေ။ Hair Stylist အလုပ်နဲ့ လားလားမှ မအပ်စပ်သော မျက်နှာပေါက်မျိုး။ ဒါပေမယ့် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သဖြင့် အရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းခြင်းမျိုးတော့ ရှိသည်။

သူ ပိုက်ဆံကို မီးပူတိုက်တဲ့အချိန်ဆို ကျန်လေးယောက်က ဝိုင်းမေးကြသည်။

“ဦးကပ်စေးရာ မင်းကိုကြည့်ရတာ ယောက်ျားဖြစ်ရှုံးလိုက်တာ။ ယောက်ျားတို့အခွင့်အရေး ကို ဘာမှအသုံးမချဘဲ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို နေထိုင်ပြုမူနေရတာ ဘေးကမြင်ရတဲ့ လူကတော့ ကြည့်မကောင်းဘူးကွ။ ပြီးတော့ မင်းပုံစံ ကြည့်ရတာ She male gay ပုံစံလည်း မပေါက်ပါဘူး။”

“ငါက ဘာလို့ She male gay ဖြစ်ရမှာလဲကွ”

“ငါတို့ကလည်း မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းပုံစံက အဲဒီ ပုံပေါက်နေတယ်။ ပိုက်ဆံမီးပူတိုက် သုံးတာကို တော်ရုံ မိန်းမတွေတောင် လုပ်မယ်မထင်ဘူး။”

“ငါက ယောက်ျားမဆန်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ပိုက်ဆံကို တန်ဖိုးထားတာ။ ပိုက်ဆံကို မဖြုန်းချင်လို့ မလိုအပ်တဲ့ အပိုအလုပ်တွေကို မလုပ်တာ။ ငွေဆိုတာ ရှိလို့သုံးလိုက်ရတာ လွယ်တယ်ကွ။ အေး မရှိလို့ လိုအပ်လို့ရှိရင် သိပ် ခက်ခဲတာ။ မင်းတို့နားမလည်ပါဘူးကွာ”

“ငါတို့လည်း ငွေရှာရတဲ့ သူတွေပါကွာ။ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တငွေတည်းငွေပြီး ရူးသွပ်နေတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလေကွာ။ သုံးသင့်သုံးထိုက်တာတော့ သုံးရမှာပေါ့”

“သုံးသင့်သလောက် သုံးပါတယ်ကွာ။ အပိုဖြုန်းတာမျိုးတွေပဲ
မလုပ်တာပါ”

“ဘုန်းကြီး စာချနေရသလိုပဲ”

“မှားနေတာက မင်းတို့လေ။ ရသမျှ အရည်ဖျော်လိုက်၊ လေဖျော်လိုက်၊
ကောင်မလေး တွေအတွက် ကုန်လိုက်နဲ့”

“အရည်ဖျော်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ။ လေဖျော်တယ်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“ကာရာအိုခေ ဆိုတာလေ။ မတန်မတရာတွေ အကုန်ခံနေကြတာ”

“မင်း ဘုန်းကြီးသာ သွားဝတ်လိုက်တော့ ကော်တရာ”

“ငါက လောကီကို စိတ်ကုန်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာလို့ ဝတ်ရမှာလဲ။
မိန်းမတောင် မရသေးဘူး ဟီး ဟီး။ စည်းစနစ်ကျကျ နေထိုင်တတ်တာကို
အထင်မလွဲကြနဲ့ သယ်ရင်းတို့”

“မင်းလို အကုန်မခံနိုင်တဲ့ ကော်ကို ဘယ်ကောင်မလေးမှ ကြိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး စိတ်ချ၊ ဒီတစ်သက် ငှက်ပျော့တုံးပဲ ဖက်ရမှာ”

“ဟား ဟား...ဟီး ဟီး ဟီး”

* *

ကိုကိုတင်ခေါ် ပြောင်ကြီးကျတော့ ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုး။ ကိုကိုတင်က
အရမ်းချော အရမ်းခန့်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သာမန်ရုပ်ရည်တော့ ရှိပါသည်။

ဆိုတာတစ်ခုက သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်က နဖူးပေါ် တင်ပြောင်ရုံမကပဲ
ထိပ်ပါအကွက် လိုက်ကြီး ပြောင်ကာ ဆံပင် လုံးဝမပေါက်ဘဲ နဂိုအသားအတိုင်း

ပြောင်းရှင်းကြီးဖြစ်နေတာ။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုတင်က အမြဲ ခေါင်းတုံးရိတ်ထားသည်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းတုံးနဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးက ကြည့်ရတာ အဆင်ကို မပြေသဖြင့် အပြင်ထွက်ရင် အမြဲဦးထုပ်ကို မချွတ်စတမ်း ဆောင်းထားရသည်။

အဆောင်မှာ နေရင်တော့ ရွှေခေါင်းပြောင်နဲ့ ခပ်ဖြိုးဖြိုးပေါ့။

တစ်နေ့ ကိုကိုတင် တစ်ယောက်

ရှားရှားပါးပါးရည်းစားတစ်ယောက်ရလိုက်သည်။ ရတာ က အပျိုကြီးမမ ဇီဇာက ခပ်ကြောင်ကြောင်။ ဒါပေမယ့် အပျိုကြီးတို့ ထုံးစံ ချစ်တတ်လိုက်တာမှ ရစရာတောင် မရှိ။ ကိုကိုတင် တစ်ယောက် မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်နေတာပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ မမအပျိုကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အသွားကို လိုက်သွားတာ။ မမနဲ့အတူ လက်တွဲပြီး ဈေးပတ်နေတုန်းခါးပိုက်နှိုက်နဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်နောက် ဝိုင်းလိုက်တဲ့ သူတွေ ကိုကိုတင် တို့စုံတွဲနားမှာ ရှုပ်ထွေးသွားကာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကိုကိုတင် ဦးထုပ် ကျွတ်ကာ ပြုတ်ကျသွားမှန်းမသိ။

ဦးထုပ်ကျွတ်သွားပြီဆိုတော့ သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်း ကိုကိုတင်နဲ့ ရွှေခေါင်းပြောင် ကြီးက ဖုံးမရ ဖိမရ ပေါ်လာတော့သည်။

အပျိုကြီးမမရဲ့ မျက်နှာကြီး မည်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆံပင်လုံးဝမပေါက်သော ထိပ်ပြောင်ပြောင် ချောချောကြီးကိုလည်း အံ့ဩသလိုကြည့်ကာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ကိုကိုတင်က ဦးထုပ်ကို အမြန်ကောက်ကာ ဆောင်းလိုက်သော်လည်း မိုးလေဝသက မကောင်း။

“မမ”

“တော်တိတ်

အပျိုကြီး ဈေးအပြင် ထွက်သွားသဖြင့် သူ တကောက်ကောက် လိုက်ရပြန်သည်။

“မမ”

“နင်က ပြောင်ကြီးပဲ။ နင် ပြောင်မှန်း ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ။ ငါ အဲလိုထိပ်ပြောင်တဲ့ သူတွေကို အရမ်းမုန်းတယ်တဲ့”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ...နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြတ်ပြီ”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်”

“တော်...ဘာမှလာမပြောနဲ့ ငါ...ငါ ပြောင်တာကို အရမ်းမုန်းတယ်”

“ဗျာ”

“ရှက်လည်း ရှက်တယ်။ နင် ငါ့နောက် ဆက်လိုက်မလာနဲ့”

“မမ...မမ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆို”

“မချစ်ဘူး၊ နင် ပြောင်မှန်းမသိလို့။ အခု ငါ နင့်ကို မချစ်တော့ဘူး”

“မမရယ်...သူ့ဘာသာသူ ဆံပင်မပေါက်တာတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ။ လူတစ်ယောက်မှာ ထိပ်ပြောင်တာ မပြောင်တာက အရေးပါလို့လားဗျာ။ အဓိက နှလုံးသားလှဖို့ပါဗျာ”

“ဒီမှာ ကိုကိုတင့်။ နင် ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ နင်ပြောချင်ရင် နင့်ခေါင်းမှာ ဆံပင်ပေါက်တဲ့နေ့ကျမှ လာပြော”

“ခင်ဗျား အဲလောက်ထိ မနှိပ်ကွပ်ပါနဲ့ ဗျာ။ ခင်ဗျားလို အပျိုကြီးကို ကျုပ်မို့လို့ ကြိုက်တာ။ သိပ်လည်း မာန်တက်မနေနဲ့”

“ဘာ...ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“အနာပေါ်တုတ်ကျရင် အဲလို ခံစားရတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ပြတ်ပြီ”

ဒီလိုနဲ့ ကိုကိုတင် ခေါ်ပြောင်ကြီး အသည်းကွဲ သွားပါ၏။ အပျိုကြီးကို စိတ်နာနာနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ဆံပင်ပေါက်ဆေးတွေ ဝယ်လိမ်းသည်။ ဆံပင်တော့မပေါက်။ ဓာတ်မတည့်ဘဲ အနာစိမ်းတွေ ပေါက်လာ၍ ဆေးခန်းပြေးလိုက်ရသည်။ နောက်တော့ ထိပ်ပြောင်ပြောင်မှာ အမာရွတ်ကလေးတွေ တံဆိပ်ခတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

နန္ဒ ခေါ်ဟောက်ကြီးကတော့ ညဘက်အိပ်ရင် အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဟောက်တတ်တာက လွဲရင် သိပ်ပြောစရာမရှိ။ နန္ဒက follow သမား။ သူများအရက်သောက်ရင် သူလိုက် သောက်။ သူများ ကာရာအိုကေဆို သူ အိုခေ။ သူများ ဘာဆိုတာ။ ညာဆိုညာ။ follow လိုက်တတ်သည်။ ရည်စားသနာလည်းမရှိသော ခပ်အေးအေးသမားပါ။

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ နန္ဒ အအေးဆုံး။ မရှိခဏ ခေါ်ချစ်မိုးအောင်က အပွမီဆုံးပါ။ ချစ်မိုးအောင် ဗရတ်အကျဆုံးပါ။

* *

ချစ်မိုးအောင်ခေါ် မရှိခဏက ဦးကပ်ဆေးစီက ငွေ ချေးနေသည်။

“ငါ အတိုးပေးပါမယ်ကွာ”

“မလိုပါဘူးကွာ ။အတိုးပေးတိုင်း ချေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။ အခုက မင်းငါ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးတာ ဖြုန်းဖို့ ချေးတာကိုးကွ။ သုံးဖို့ချေးတာ ဆိုရင်တော့ ငါချေးပါတယ်။ ခုဟာက မင်းကောင်မလေးနဲ့ ချောင်းသာသွားဖို့ ချေးတာဆိုတော့ ငါ မချေးနိုင်ဘူး”

“မင်းက အချင်းချင်း ကပ်တွဲကောင်ပဲ”

“ငါ ကပ်တာမဟုတ်ဘူး။ မချေးသင့်လို့ကွာ၊ မင်းမှာ ပိုလျှံနေလို့ ဖြုန်းတာဆိုရင် ဖြုန်းပါ။ ကိုယ့်မှာတောင်မရှိဘဲချေးပြီးဖြုန်းမယ်ဆိုတာကြီးကတော့ မဟုတ်သေးဘူးကွာ။ မသွားနေနဲ့ ပိုက်ဆံကုန်တယ်”

“ကောင်မလေးနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာ အရသာကွာ။ ဖြုန်းတာမဟုတ်ဘူး”

“တောစမ်းပါကွာ။ သူများသားသမီးကို လက်မထပ်ရသေးဘဲ ညအိပ်ညနေခရီး ခေါ်သွားတာ ယောက်ျားကောင်းတို့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးကွာ”

“ဝါးဟားဟား...မင်းဆယ့်ကိုးရာစုမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ဒါနှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု။ မင်းအတွေးအခေါ်မျိုးတွေက နှစ်ဆယ်ရာစုမှာတောင် မရှိတော့ဘူး...ဟားဟား။ ဦးကပ်စေးရာ မင်း ဘုန်းကြီး ပဲသွားဝတ်တော့”

သူတို့တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောပြော စိတ်မဆိုးတတ်ကြ၍ တော်သးသည်။

ကိုယ့်ကိုလည်း ကြိုက်သလိုပြော စိတ်မဆိုးသလို သူများကိုလည်း ပြောချင်သလို ပြောချပစ်လိုက်တာပင်။

“ဟေ့ကောင် ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား။ ပေးမယ့်ရုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံဖြစ်နေလို့ကွာ။ တခြားပစ္စည်းသာဆို မင်းမသိအောင် ငါ ခဏငှားသုံးသွားပြီ”

ဦးကပ်စေး ပိုက်ဆံမချေးသဖြင့် မရှိခဏရဲ့ ချောင်းသာအစီအစဉ် ပျက်သွား၏ ။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ဆီမှာလည်း မရှိကြဘူးလေ။

ကောင်မလေးကို စည်းရုံးပြီးမှ ပိုက်ဆံမရှိလို့မသွားနိုင်တာမို့ မရှိခဏ အီလည်လည်ဖြစ် နေသည်။ ဟောက်ကြီးက...

“မရှိခဏ မင်းတို့က ချောင်းသာ အတူသွားမယ်ဆိုတော့ ရိုးကော

ရိုးကြသေးရဲ့လား၊ ဘာညာဆိုရင်တော့ ငါတို့ကို ပြုစုသင့်တယ် ...ဟီး ဟီး”

“ငှါဘာသာ ဘာညာတာနဲ့ မင်းတို့ကို ဘာလို့ပြုစုမှာလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ အောင်ပွဲပေါ့ကွာ”

“မအောင်ပွဲပါဘူးကွာ။ ဘာမှလဲမဘာပါဘူး။ အခု ငါတို့ ချောင်းသာသွားမယ်၊မသွားခင် လက်မှတ်ထိုးသွားကြမလို့”

“ဟေ...ဒါဆိုရင် မင်းက မိန်းမယူတော့မလို့လား”

“ယူတာတော့ ယူတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ လက်မှတ်ထိုးထားရုံပဲပေါ့။ လူသိရှင်ကြားတော့ မယူနိုင်သေးပါဘူး”

“မင်းကောင်မလေးက လက်ခံလား”

“အင်း”

“ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ ဒါမျိုးမလုပ်သင့်ဘူးကွာ။ မင်းကောင်မလေးကို ပုတ်ခတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မိန်းကလေး ဘက်က ပိုပြီးဆင်ခြင်သင့်တယ်။ ဟေ့ကောင်... မင်းကောင်မလေးကို သေချာအကဲကြည့်ဦး။ အတည်ကြီးသွားမလုပ်နဲ့နော်”

“အေးကွာ...ငါလည်း သူ့လက်ခံလိုက်တော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတာ... ဟင်း”

* *

မိန်းကလေးအဆောင်

“ရွှေယဉ်ဆင့်ရယ်၊ နင်ဟာလေ မစဉ်းမစားနဲ့ ချောင်းသာသွားဖို့ သဘောတူလိုက်တယ် ဟုတ်လား။ ဟိုက နင့်ကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။ မိန်းကလေး ဈေးကျလိုက်တာဟယ်”

“မီးမီးရယ်...ငါလည်း ချောင်းသာသွားချင်တာနဲ့ သူပြောတာကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ။ နင်ပြောမှပဲ ငါစဉ်းစားမိတယ်။ ငါ မှားသွားပြီ။ သူ့ငှါကို အထင်သေးသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။”

“ယောက်ျားလေးတွေက လွယ်လွယ်ရရင် တန်ဖိုးမထားဘူးဟဲ့။ နောက်ဆို သတိထား ပေါ့ဟာ”

မရှိခဏ ရည်းစားရွှေယဉ်ဆင့်က ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဖြတ်သန်းချင်သူ။ ဘယ်အရာမဆို စေ့စေ့စပ်စပ် တွေးတောဆင်ခြင်တာမျိုး မရှိဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား သဘောမျိုးပေါ့။ ပေါ့ပေါ့နေတတ်ပေမယ့် မူလပထမ စိတ်ဓာတ်ကလေးကတော့ ကောင်းရှာ ပါတယ်။

မရှိခဏကိုလည်း တကယ်ချစ်လို့ရယ် မဟုတ်ဘဲ အပျော်ရည်းစား သဘောထားမိရာမှ တကယ်ယူမိတော့မလို့။

ရွှေယဉ်ဆင့် ပြန်တွေးရင်း လန့်သွား၏ ။

သူမ မှားတော့မလို့ပါလား။ ဘယ်လိုပဲ လက်ထက်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားမယ်ဆိုဆို စက္ကူစာချုပ်ကလေးတစ်စောင်က လူနှစ်ယောက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်မှာမို့လို့လား။ လူမသိ သူမသိ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုကိုလေ။

လူသိရှင်ကြား အိမ်ထောင်ရေးတွေတောင် ကွဲကြပြကြ

မခိုင်မြဲကြတာလေ။ တစ်ခုခုဆို မိန်းကလေးဘက်ကပဲ နစ်နာမှာ။ တော်ပါသေးရဲ့။
မသွားဖြစ်သေးခင် အသိတရားဝင်လာလို့။

မီးမီးလမင်းကတော့ ရွှေယဉ်ဆင့်နဲ့ မတူ။ မီးမီးက
စဉ်းစားတွေးခေါ်လွန်းလို့ ခက်နေတာ။ တွေးလိုက်ပြီဆိုရင်လည်း တဆုံးထိ
အကြီးကြီးတွေ တွေးပစ်တာ။

ထို့ကြောင့်လည်း မီးမီးလမင်း ဘဝမှာ အမှားအယွင်း သိပ်မရှိပေမယ့်
လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ မနည်းတော့။

မီးမီးရော ရွှေယဉ်ဆင့်ပါ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ် လုပ်ကြသည်။
မိဘတွေက ပြေလည်တာမို့ ပြန်ပို့စရာမလို။ ကိုယ်ရ ကိုယ်သုံး။ စု ။

စုလို့သာ ပြောရတာ ပါလေ။ ရတဲ့ လစာက
စားဝတ်နေရေးအတွက်တောင် မနည်းကျားကန် ထားရတာ ။ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်၊
အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ဆိုတာကလည်း ဝယ်ရသေးတာကိုး။
လှပကြော့မတ်မနေရင်လည်း အဆင်မပြေ။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ အလုပ်ကောင်းရဖို့က မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်
ဖြစ်ဖို့လည်း လိုအပ်သည်လေ။

လှပကြော့မတ်နေဖို့က ကုန်ကျစရိတ်ကြီးလှ၏ ။ ဒီတော့
ရွှေယဉ်ဆင့်တို့မှာ တစ်လ တစ်လ အကြွေးမပတ်အောင်မနည်း စီမံခန့်ခွဲနေရ၏ ။

အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ အကြွေးနဲ့ ရုံးမှာလာရောင်းပြီ ဆိုရင်လည်း
တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ဝယ်ဖြစ်ပြန်သည်။ လူဆိုတာက လက်လွယ်ရင်
သုံးဖို့ဝန်မလေး။ ပိုက်ဆံလက်ငင်းပေးဝယ်ရရင် နှမြောပြီး ဝယ်ဖြစ်မှာမဟုတ်။
အကြွေးဆိုတော့ လက်လွယ်ကာ ဝယ်ဖြစ်သည်။

လကုန်လို့ လစာထုတ်ရက်ရောက်တော့မှ နှမြောတာ။ လစာထုတ်ရက်

အကြွေးဆပ်ဖို့ ဆိုလက်ကတွန့်နေပါသည်။ အဲဒီ လိုနဲ့ပဲ ဘာခြူးတစ်ပြားမှ မစုမိပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် လောကကြီးက နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာကြီးပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ...။

* *

ချောင်းသာသွားဖို့ ပြောထားမိပြီးမှ ပိုက်ဆံမရှိ၍ မသွားဖြစ်သလို စိတ်ထဲကလည်း ရွှေယဉ်ဆင့်အပေါ် အမြင်သိပ်မကြည်သဖြင့် ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံမိသည်။

ရွှေယဉ်ဆင့်ကလည်း ခပ်နံနံမှ မဟုတ်တာ။ သူဖြစ်နေတာကို အကဲခတ်မိပါ၏ ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့တော့ မထင်။ သူမ စိတ်ကို တမင်စမ်းသပ်သည်ဟုပဲ ထင်တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ သူမက လိုက်မယ်၊ လက်မှတ်ထိုးမယ်နဲ့ လုပ်ထားတာကိုး။

သူမကို အထင်သေးသည်ဟုပဲ ထင်မြင်မိသည်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာလာသည်။

အကြင်နာ မစစ်တာလည်း ပါမည်။ တကယ်သာ ချစ်ရင် ဝေးနိုင် အေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ဒီလိုပဲ ပြတ်သွားခဲ့တဲ့ သမီးရည်းစားတွေ အများကြီးနေမှာပါ။ သမီးရည်းစား ပြတ်တာက ချစ်သူတွေ ခွဲခွာရသလို နာကျင်ခံစားမှုလည်း မနက်နဲပါ။

ရွှေယဉ်ဆင့်က အချစ်ကို ပေါ့ပျက်ပျက် ထားသလို မရှိခဏကလည်း တော်ကီငပွေး။ ညက်လည်း ခဏ။ အဆင်မပြေလည်း ခဏပေါ့။

ရွှေယဉ်ဆင့်က ဘာမဆို အလေးအနက် မထားဘဲ ပေါ့ပေါ့ကလေး

တွေးတတ်သလို မရှိခဏကလည်း လူကသာ တစ်ပြားမရှိတာ။ တော်ကီကတော့ အပြည့်ပဲ။ ဇဝနဉာဏ် ဟာသဉာဏ်ကလည်း ရွှင်မှရွှင်။ အပြောလေး အသောလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ချွေတတ်မှ ချွေတတ်။ ရုပ်မရှိပေမယ့် တော်ကီရှိရုံနဲ့ ပွေးလို့ရနေသည်လေ။

ခုက ကိုရီးယားခေတ်ကိုး။ မိန်းကလေးက စရမှာလားရှင် ဇာတ်လမ်းတွေ ခေတ်စားနေတာကိုး။ သမီးရည်းစားတွေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်ခန်းတွေ ပြတတ်တဲ့ခေတ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် ယဉ်ကျေးမှုတွေ ယိုယွင်းပြီး ရိုင်းပျကြမ်းတမ်းလာသောခေတ်။ အပျိုစစ်စစ် ရှားသောခေတ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ ခေတ်ကြီးကို ဆန်ခါတိုက်ချရင် အဖိုးတန် အကြွင်းအကျန်လေးတွေ လောက်တော့ ဆန်ကာတင်လောက်ပါရဲ့။

တဖြည်းဖြည်း တန်ဖိုးမဲ့မဲ့လာတဲ့ လောကကြီးမှာ ယောက်ျားတွေကလည်း မိန်းမတွေကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဘယ်မိန်းမမှလဲ ဆံတောက်မထားတော့ဘူးလေ။ ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူ ဘီယာသောက်။ ယောက်ျားတွေနဲ့တစ်ဝိုင်းတည်း ဖဲထိုင်ရိုက်။ ဒီတော့ ဘယ်မှာလဲ တန်ဖိုး။

သုံးနှစ်သုံးမိုးဆိုတာ ဆယ့်ကိုးရာစု ပုံပြင်လိုကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဒီခေတ်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုး စောင့်မယ့်ယောက်ျား မရှိတော့သလို ငရုတ်သီးမထောင်းတတ်တဲ့ မိန်းမတွေလည်းများမည်။

ခေတ်ကိုက အသင့်ဖောက်စားလို့ရတဲ့ Ready made ခေတ်ကိုး။ ခေတ်မီလာတယ်လို့ ပြောရမလား။ ခေတ်ပျက်လာတယ်လို့ ပြောရမလား။ ဘာမှန်းတောင် မသဲကွဲတော့။

သေချာတာတော့ ရွှေယဉ်ဆင့် နောင်တ၊ရသွားသည်။ ရည်းစားတစ်ယောက် ထားလိုက်တာ

ရွှေယဉ်ဆင့်အတွက်သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းရလိုက်သည်။ ဘဝကို တန်ဖိုးရှိအောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

အရင်တုန်းက အရမ်းသွက်တဲ့ ရွှေယဉ်ဆင့် ငြိမ်သက်သွားပြီ။

အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းကအစ မသိမသာ ပြောင်းလဲလာသည်။ အချိန်မီအသိရလိုက်တာ အမြတ်ပေါ့လေ။ ခေတ်တွေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း မိန်းမကမိန်းမပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်ဘောင်တန်းတန်း မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

မိန်းမတို့ကုန္ဒေ ကိုတော့ စောင့်ကို စောင့်ထိန်းရမည်။

ရွှေယဉ်ဆင့် ငြိမ်သွားပေမယ့် မရှိခဏကတော့ ရည်းစားတွေ ဆက်ထားနေဆဲ။ ရွှေယဉ်ဆင့်ကတော့ မရှိခဏကို ကြည့်ကာ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးနေမိသည်။

ချစ်တောင် မချစ်ရသေးဘဲ မုန်းရတဲ့ နှလုံးသားဟာ

ကျိန်စာသင့်တာပါပဲ။

အတွေ့အကြုံဆိုတာ အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာတွေ

ပေးတတ်ပါတယ်လေ။

မီးမီးကတော့ သူမ ပြောင်းလဲလာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာသတဲ့။

အလုပ်ထဲက လူတွေလည်း သူမကို အံ့ဩနေကြသည်။ ချောင်းသာဆို သွားဖို့မပြောနဲ့။ အသံတောင် မကြားချင်တော့။ အပျောက်ခရီးလေးတစ်ခုအတွက် သိက္ခာတွေ ရေစုန်မျောခဲ့ ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပြောကြတာဖြစ်မယ်။

“ဆန္ဒကို သိက္ခာနဲ့ ထိန်းပါတဲ့”

သိပ်မှန်တာပဲကွယ်။

ရွှေယဉ်ဆင့် တစ်ယောက် ငြိမ်တော့လည်း မီးမီးထက်တောင်
ငြိမ်သွားသေးသည်။

အဝတ်အစားကအစ ဣန္ဒြေရရ ပုံစံလေးတွေပဲ ဝတ်တော့သည်။
ဣန္ဒြေရရ ဆိုလို့ ရင်ဖုံးနဲ့ ချိတ်လုံချည်နဲ့ပဲ ဝတ်တာမျိုးကို ပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။
လှလှပပ လုံလုံခြုံခြုံ မိန်းမ ဆန်ဆန် လေးတွေ ရွေးဝတ်တာကို ပြောတာပါ။

မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ကာလာတွေ မရှိတော့။
မျက်နှာအပြင်အဆင်ကအစ အငြိမ်လေးတွေ ဖြစ်သွားသည်။

ရုံးကလူတွေတောင် မီးမီးနား လာစပ်စုကြသည်။

“ရွှေယဉ်ဆင့် တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ်နော်။
ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“လိမ္မာသွားတာပေါ့ဟယ်”

“အကြောင်းတစ်ခုခု မရှိဘူးလား”

“မီးမီးလည်း ဘယ်သိမလဲ။ သူ့ ဘာသာသူ ပြောင်းလဲတာပဲဟယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရှင်တို့က အားနေသူများအကြောင်းပဲ လိုက်စပ်စုနေတယ်”

“မီးမီးတို့များ ရွှေယဉ်ဆင့်ကိုထိရင် နာမှနာ။ သူ့ယောက်မ ကျနေတာပဲ”

“ငါ့ရော သူပါ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ မရှိလို့ဟေ့
ရှိရင်တော်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟွန်း”

မီးမီးက ရွှေယဉ်ဆင့်ကို ကာကွယ်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အချစ်ဆုံး

သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ တစ်မြို့ဆီက လာပြီး အလုပ်မှာ ဆုံကြတာ ဆိုပေမယ့်
ငယ်ပေါင်းတွေလို ခင်သွားမိတာလည်း ရေစက်ပါလို့နေမှာပေါ့။

ရွှေယဉ်ဆင့် ပထမနေတဲ့ အဆောင်မှာ အဆင်မပြေသဖြင့်
မီးမီးတို့အဆောင်ကို ပြောင်းလာတော့ သွားအတူ လာအတူ ပိုပြီး
ပါတနာကျသွားတာပေါ့။

အေးတဲ့ မီးမီးနဲ့ ခပ်သွက်သွက် ရွှေယဉ်ဆင့်တို့ Type ချင်း မတူပေမယ့်
အရမ်းကိုပေါင်းလို့ ရခဲ့ကြတာလေ။ စိတ်ချင်းလည်း ညီကြ၏ ။

ခုတော့ ပိုတောင် ကိုက်ညီသွားပြီ။ ရွှေယဉ်ဆင့်လည်း ရည်းစားနဲ့
ပြတ်သွားတော့ အရင်လို အပြင်ကို တလုပ်လုပ် မထွက်တော့ဘဲ အားရင်
အဆောင်ကပ်ကာ စာအုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေသည်။

မီးမီးတို့ ရွှေယဉ်ဆင့်တို့က Facebook ကို သိပ်မသုံးကြ။ ကြည့်လည်း
ခဏတဖြုတ်ပဲ။ Facebook ထက်စာအုပ်ကို ပိုကြိုက်ကြသည်။

လိုင်းမကောင်းတဲ့ အင်တာနက်ကို စိတ်မရှည်။ အင်တာနက်မှာ
စာဖတ်ရတာ ပိုက်ဆံပိုကုန်သလိုပဲ။ ဖုန်းငွေဖြည့်ကတ်များ ဟောတစ်ကတ်
ဟောတစ်ကတ်ပဲ။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်ပဲ ဝယ်ဖတ်ဖြစ်တော့သည်။ Facebook ထက်
စာအုပ်ကို ပိုကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ အဖြစ်ပြတိုက်တောင် ပို့သင့်သည်။

မီးမီးနဲ့ ရွှေယဉ်ဆင့် ရုပ်ကလေးတွေကလည်း တစ်မျိုးစီ လှကြသည်။
တစ်ခုပဲ။ မီးမီးက သေချာအသေးစိတ် ဂရုတစိုက် ပြင်ဆင်ထားသော အလှဖြစ်ပြီး
ရွှေယဉ်ဆင့်ကတော့ မပြုမပြင် ပင်ကိုလှ ဖြစ်သည်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ရွှေယဉ်ဆင့်က ပိုလှသလိုပဲ။ ရွှေယဉ်ဆင့်က
သူမဘာသာ လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ နေတတ်ပြီး မီးမီးကတော့

အမြဲစည်းကမ်းတွေနဲ့ စနစ်တကျ နေတတ်သည်။

မီးမီးနဲ့ ရွှေ့ယဉ်ဆင့်ကို ယှဉ်ကြည့်ရင် တစ်ခုခု ကွာဟနေသလိုတော့ ခံစားရသည်။ မီးမီးရဲ့ smart ကျမှုနဲ့ ရွှေ့ယဉ်ဆင့်ရဲ့ free style တို့ တူတော့မတူ။ ဘာမတူမှန်း သေချာမပြောနိုင်ပေမယ့် ရွှေ့ယဉ်ဆင့်ပုံစံကို ပိုပြီး သဘောကျမယ့်သူက များမည်ထင်ရဲ့။

* *

ထိုနေ့က ရွှေ့ယဉ်ဆင့် တစ်ယောက်တည်း Junction square ဘက်ထွက်လာလိုက်သည်။ city mart မှာ ဝယ်စရာလေးရှိလို့ပါ။ လာရင်းနဲ့ lotteria မှာ ဘာဂါနဲ့အအေး ဝင်တွယ်လိုက်သည်။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီ မှာ စတာပါပဲ။

ရွှေ့ယဉ်ဆင့် စားစရာတွေ ဝယ်ပြီးမှ စားစရာဗန်းမ,ပြီး ထိုင်ခုံလိုက်ရှာတာ။ တစ်ခုံမှမလွတ်။ ခုံတိုင်းလူရှိနေသည်။ အောက်ထပ်ရော အပေါ်ထပ်ပါ လူပြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး စားစရာတွေကို ပါဆယ်ပဲထုပ်တော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အောက်ပြန်ဆင်းဖို့ပြင်တော့။

“ဒီမှာ လာထိုင်လိုက်လေ။ ကျွန်တော် စားလို့ပြီးပြီ”

မွန်ရည်သန့်ပြန့်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က နေရာဖယ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်”

ရွှေ့ယဉ်ဆင့်က ကျေးဇူးစကားကို အပြုံးမပါပဲ ခပ်တည်တည်

ပြောလိုက်သည်။ ကောင်လေးတွေကို ပြုံးမပြချင်ဘူး။ ကောင်လေးကလည်း
ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ရော့လို ဖော့လိုစိတ်ရှိပုံမရ။

ရုပ်ကလေးကတော့ သန့်ပြန့်သားနားနေသည်။

တကယ်တော့ ထိုကောင်လေးက ပီတိကျော်ပါ။

ပီတိကျော် တစ်ယောက် အစောကြီးတည်းက သူမကို မြင်ပါသည်။
သူမပုံစံကို ကြည့်ရတာ ထိုင်စရာမရ၍ စိတ်ရှုပ်နေပုံမို့ သူမြန်မြန်စားပြီး
ဖယ်ပေးလိုက်တာ။

သူမကိုကြည့်ရတာ ရင်ထဲကို အေးငြိမ်းသွားစေသည်။
နေရာဖယ်ပေးချင်စိတ်တွေလည်း အလိုလို ပေါ်လာတာမို့။ ပီတိကျော်က
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မျက်စိထဲ မြင်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ဘာသာ အေးဆေးနေတတ်ပါသည်။ ကောင်လေးတွေကို
စိတ်ဝင်တစား မရှိလှပါ။ ခု ဒီကောင်မလေးကျမှ ဘာဖြစ်လို့
သတိထားမိသွားပါလိမ့်မည်။

City mart ထဲမှာ တစ်ကိုယ်ရေသုံးပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်ပြီး
စာအုပ်စင်ဘက် မွေနေတုန်း ထိုကောင်မလေးလည်း စာအုပ်လာကြည့်တာနဲ့
တိုးပြန်ပါသည်။ သူမက စာအုပ်တွေနဲ့ မွေ့လျော်သူလေးပေါ့။ ပိုပြီး
သဘောကျသွား၏ ။ သူမကတော့ သူမအာရုံနဲ့ သူမ။ သူ့ကို သတိထားမိပုံမရ။

ပီတိကျော်က ရွှေယဉ်ဆင့်ကို မရှိခဏရဲ့ ချောင်းသာမလေးမှန်း မသိပါ။
ရည်းစားများတဲ့ မရှိခဏက သူ့ရည်းစားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ့ မရှိပါ။
ချောင်းသာသွားမယ့်ကိစ္စတောင် ဦးကပ်စေးဆီက ပိုက်ဆံချေးလို့ သိကြတာပါ။

ရွှေယဉ်ဆင့်ကလည်း ပီတိကျော်ကို မသိပါ။ ပီတိကျော်ကတော့ သူမကို
လိုက်ခိုးကြည့်ရင်း သူမသုံးတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေကို တံဆိပ်ကအစ

သိခွင့်ရလိုက်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူမ မသိအောင် လိုက်ခိုးကြည့်နေမိသည်။

သူမ တက္ကစီငှားပြီး ပြန်သွားသည်။စမ်းချောင်းဘက်ကို ငှားသွားတာပါ။
မလိုက်တော့ပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ နောက်ကားတစ်စီးကို
နောက်ယောင်ခံလိုက်ဖို့ကသိပ်မလွယ်ပါ။

ကံကြိုရင်တော့ ပြန်ဆုံဦးမှာပေါ့လေ။ ပီတိကျော်ထိုနေ့က
မြူးဖျနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ပျော်ရွှင်နေတာ သူမနဲ့ နောက်တစ်ခါ
ထပ်ဆုံရဦးမှာပဲလို့အလိုလို ယုံကြည်နေမိသည်။

ပီတိကျော်ရဲ့ ရန်ခုန်သံတွေ နိုးထလာပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို
ရင်ဖွင့်ချင်နေမိသည်။

“ငါ ဒီနေ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တယ်ကွ”

“ဒီနေ့မှ တွေ့တာလား။ အရင်နေ့တွေကရော မတွေ့ဘူးလား။
ကောင်မလေးတွေ ဒီလောက်ပေါတာ။ မင်းက တစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့တာလား...
ဟက် ဟက်”

“ခွီး...ခွီး”

“ဟီး...ဟီး”

“ဟား...ဟား”

“ဟိုးဟိုး...ဟဲဟဲ”

သူ့ကို အသံမျိုးစုံနဲ့ ဝိုင်းရယ်နေကြသည်။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ။ ငါ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“မသိပါဘူး။ ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲ”

“ဆိုလို ဆိုတာ ဟိုတီဗီကြော်ငြာထဲက Solo အင်္ကျီကြော်ငြာကို ပြောတာလား...ခစ် ခစ် ခစ်”

“အဟင့်...အဟင့်...ညား...အဲဒီ ကြော်ငြာထဲက မင်းသမီးအိုက်တင် လုပ်ပြရမလား”

“တော်ပြီကွာ၊ မပြောတော့ဘူး”

“ကောင်းလေစွ မောင်ငပိ”

“ခုမှပဲ နားအေးတော့မယ်”

သူတို့ ဝိုင်းလှောင်နေတာနဲ့ ပီတိကျော် စိတ်ဆိုးသွားသည်။

* *

မီးမီးနဲ့ ရွှေယဉ်ဆင့် လက်ဖက်တစ်ပွဲသုပ်ပြီး စာအုပ်ကိုယ်စီနဲ့ နှပ်နေကြသည်။

ဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် နားရက်တိုက်လို့ ဈေးအတူဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးပြီ။ လျှော်ဖွပ် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါး အဖွေးသားနဲ့ နှပ်ကြပြီ။

“ရွှေယဉ်ဆင့်”

“ပြော”

“ငါတို့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရုံးသွားလိုက်၊ နားလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်နဲ့ လုပ်နေကြမယ့်အစား အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကနေ ဒီထက်ပိုပြီး တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း တစ်ခုခုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ဥပမာ

သင်တန်းတစ်ခုခု တက်တာမျိုးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ”

“ငါတို့က တော်တော်အားတာကိုး”

“ဒီလိုပဲ အပင်ပန်းခံပြီး အချိန်ကို ပေးရမှာပေါ့”

“နင်က ဘာသင်တန်း တက်ချင်တာလဲ”

“ဘာသာစကား တစ်မျိုးမျိုး။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ကို အထောက်အကူဖြစ်မယ့် သင်တန်းမျိုး ပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆို ဘာမှမတိုးတက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ အင်တာနေရှင်နယ် အသုံးအနှုန်း ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ထပ်လေ့လာ ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ငါတစ်ခုလည်း စဉ်းစားမိတယ်ဟာ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆိုတာ သူဌေးဖားရ။ မန်နေဂျာ မျက်နှာကြည့်ရနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ပိန်တယ်။ ငါကလေ အလုပ်သာလက်နဲ့ မပြတ်အောင် လုပ်လိုက်ချင်တာ။ ပါးစပ်နဲ့ ဖားရတာ လောက် စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းတာ မရှိဘူး သိလား”

“နင် ဆိုလိုချင်တာက”

“ငါတို့ တစ်သက်လုံး ကုမ္ပဏီလုပ်မှလား။ ရတဲ့ လစာက ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုမျိုနဲ့ မကြီးပွားဘူးဟ”

“ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း အရင်းနှီးမရှိဘူးလေဟာ”

“ငါတို့ ဒီဇိုင်နာသင်တန်းတက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ငါ ဝါသနာမပါဘူး။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တယ်ဆိုတာ ဝါသနာပါမှ ပျော်မွေ့တာ။ ဝါသနာအရင်းခံပြီး လုပ်တော့တိုးတက်တယ်။ ဝါသနာမပါရင် သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ တော်ရုံနဲ့ မဖြစ်မြောက်ဘူးဟ”

“ငါကတော့ ဝါသနာပါတယ် ရွှေယဉ်ဆင့်ရဲ့ ငါ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်း

တက်မယ်”

“ကောင်းတယ် တက်။ ငါကတော့ အလှပြင်တာ ဝါသနာပါတယ်။ အလှအပအတွက် အဝတ်အစား၊မိတ်ကပ်၊ ဖိနပ် အကုန်ကြိုက်။ ငါ Online shopping လေးတစ်ခုထောင်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“Delivery system နဲ့လား”

“အေးပေါ့”

“အဲဒါကျတော့ နင် အခု အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အဆင်ပြေပုံမလား”

“စမ်းကြည့်မယ်လေ။ နောက်ပိုင်းအဆင်ပြေရင် ပြေသလို လုပ်ရမှာပေါ့”

“အေး...အဲဒီ အကြံလည်း မဆိုးပါဘူး။ လန်းသားပဲ”

“အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ဘဲ ရှေ့ပင်အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ သူတွေအတွက် အဖိုးနည်းဝန်ပါ ဈေးနှုန်းချိုတာလေးတွေပဲ စမ်းကြည့်မယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက် အိပ်မက်ကိုယ်စီ စတင်မက်ကြပါသည်။ လူငယ်ဆိုတာ အိုင်ဒီယာ ရှိတယ်။ တကယ်လုပ်ဖို့ပဲလိုတာပါ။ တကယ် ကြိုးစားတဲ့သူအဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။

* *

တစ်ရုံးလုံး ဆူညံသွားသည်။ အဓိကတော့ ပျော်လို့ အော်ဟစ်ကြတဲ့ အသံတွေ များပါသည်။ အနည်းငယ်သော ညည်းညူသံတချို့လည်း တိုးလျှော့။

အကြောင်းကတော့...

ရုံးရှိ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအားလုံးကို ချောင်းသာပို့မည်။ အားလုံး
မလိုက်မနေရ။ မလိုက်ဘူးဆိုရင် သူဌေးကို တိုက်ရိုက်ပြော။

စရိတ်ငြိမ်းပို့မယ့် အပန်းဖြေခရီးကို ဘယ်သူ မလိုက်ချင်ပဲရှိပါ။ ဒါပေမယ့်
တချို့ တချို့ အတွက်တော့လည်း မလိုက်ချင်တဲ့ အကြောင်းလေးတွေ ရှိတာပေါ့လေ။
ဥပမာ ကလေးအငယ်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း၊ သက်ကြီးရွယ်အိုမိဘရှိတဲ့သူတို့၊
ညားကာစ လင်မယားတို့ စသဖြင့် အပူအညှောင့်ရှိတဲ့ သူတွေကတော့
မလိုက်ချင်ကြဘူးပေါ့။

မပျော်တဲ့ထဲမှာ ရွှေယဉ်ဆင့်လည်း ပါသည်။ ရွှေယဉ်ဆင့်ကလည်း
ချောင်းသာကို စိတ်အနာကြီး နာနေတာပါ။

စိတ်နာပါတယ်ဆိုမှ တည့်တည့်ကြီးကို သွားရမလိုဖြစ်နေသည်။

ချောင်းသာကို သွားချင်လွန်းလို့ သူမဂုဏ်သိက္ခာတွေ
စုတ်ပြဲခဲ့ဖူးသည်လေ။ ချောင်းသာကို သိပ်ကိုသွားချင်ခဲ့တာပါ။ သွားချင်လွန်းလို့
အဆင်ခြင်မဲ့ လုပ်ရပ်လုပ်ခဲ့လို့ သူမဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ခဲ့ရတာ ။

အဲဒီ လောက် သွားချင်ခဲ့တဲ့ ချောင်းသာကို မဖြစ်မနေ သွားရမတဲ့။
မသွားချင်ရင် ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံတဲ့ ဆင်ခြေပေးနိုင်မှရမည်။ ပေးစရာ
အကြောင်းပြချက်လည်း မရှိ။

မီးမီးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“အဲဒါပဲဟေ့ ရတာ မလို လိုတာမရ ဆိုတာ”

“နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရွှေယဉ်ဆင့်”

“ငါမလိုက်ဘူးဆိုရင် အလုပ်ထွက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

“တစ်ခါတလေကျရင် ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ တည့်တည့် တွေးတာ
စိတ်သက်သာတယ်ဟ။ အတိတ်ဆိုတာကြီးကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့တော့။ ပြီးတော့

ချောင်းသာက သူ့ဘာသာ သူ့နေတာပါဟ။ ရန်ကုန်နဲ့ မိုင်ရာကျော်တောင်ဝေးတာ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သိပ်သွားချင်တဲ့ ချောင်းသာကို သွားရမှာ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့သာသွား။
သူဌေးက သဘောကောင်းပြီး စေတနာနဲ့ ပိုပေးတာ။ ငါတို့ကတော့ အပြတ်ကို
ပျော်ပစ်လိုက်မယ်ဟေ့။ စရိတ်ငြိမ်း သွားရမှာ ဝှဒ်တယ် ရွှေယဉ်ဆင့်ရေ”

“ဟွန်း... မီးမီး မ တော်တော် ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဟ။ရေဆော့ဖို့ ဘောင်းဘီတို ခရေဇီကာလာလေးတွေ
လိုက်ရှာဝယ်ရဦးမယ်...ခိ ခိ”

“ဂါဝန်လှလှလေးတွေလည်း ဝယ်ရမယ်။ ကမ်းခြေမှာလမ်းလျှောက်ဖို့”

“အံ့မယ် စိတ်ပါလာပြီပေါ့”

“အနာတစ်ဝက်နဲ့ပါဟယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေါ့”

“ငါလေ ချောင်းသာဆိုတိုင်း သင်းကို စိတ်နာနာနဲ့သတိရတယ်။
သတိတရ မဟုတ်ဘူးနော်။ စိတ်နာပြီး သတိရတာ ”

“ကဲပါ..ခေါက်ထားလိုက်တော့။ အမှားဆိုတာ သင်ခန်းစာပဲပေါ့။
တော်ကြာ ချောင်းသာ ကမ်းခြေမှာ ဘဲချောချောလေးတွေရင် တွေ့ဦးမှာပေါ့”

“တော်ပါပြီ။ စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

“ဒါဆိုတွေ့သမျှ ကောင်လေးချောချောလေးတွေ အကုန်နာဟာ...နော်...”

ဟင့်”

* *